

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Visternicean
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexei Pascaru și Feodora Popescu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată (acțiune oblică) depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva lui Alexei Pascaru, Tatiana Pascaru, Felicia Pascaru și Feodora Popescu cu privire la încasarea datoriei acumulate față de Întreprinderea municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 20 din Chișinău,

împotriva deciziei din 5 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Alexei Pascaru și Feodora Popescu și menținută hotărârea din 5 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 19 decembrie 2016 SA „Termoelectrica” (creditor al ÎMGFL nr. 20 din Chișinău) a înaintat acțiune oblică, ulterior concretizată (f.d. 68), împotriva lui Alexei Pascaru, Tatiana Pascaru, Felicia Pascaru și Feodora Popescu, solicitând:

- încasarea în mod solidar de la pârâți în beneficiul ÎMGFL nr. 20 din Chișinău, a sumei de 60 644,27 de lei cu titlu de datorie pentru consumul de energie termică, pentru perioada 1 iulie 2006 - 31 decembrie 2016;

- încasarea în mod solidar de la pârâți în beneficiul SA „Termoelectrica” a sumei de 1 805,68 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată formate din taxa de stat achitată;

- încasarea în mod solidar de la pârâți în beneficiul statului a sumei de 13,65 de lei cu titlu de taxă de stat restantă, neachitată de SA „Termoelectrica”.

Motivele cererii de chemare în judecată, astfel după cum au fost expuse de reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

Potrivit contractului de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 6020 din 2 octombrie 2006, încheiat între ÎMGFL nr. 20 din Chișinău și SA „Termoelectrica” (până la redenumire - SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2 din Chișinău” - succesorul în drepturi al SA „Termocom” în procedura falimentului), ÎMGFL nr.

20 din Chişinău s-a obligat să achite lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate.

Din cauza neonorării obligațiilor de plată pentru energia termică, la 1 octombrie 2016 debitorul ÎMGFL nr. 20 din Chişinău a acumulat față de creditorul SA „Termoelectrica” o datorie în mărime de 26 523 692,13 lei.

În urma consumului de energie termică, ÎMGFL nr. 20 din Chişinău a prestat la rândul său servicii de gospodărire comunală, inclusiv alimentarea cu energie termică, pentru toți proprietarii/chiriașii/locatarii apartamentelor/încăperilor locuibile și nelocuibile a blocurilor locative gestionate, care au beneficiat nemijlocit de serviciul prestat și au obligația de a achita în termen contravaloarea conform facturilor (chitanțelor) primite, (art. 25 alin. (1) din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 1402 din 24 octombrie 2002).

În caz de neachitare de către consumatorii finali a datoriilor la serviciile locativ-comunale, inclusiv pentru energia termică consumată, ÎMGFL nr. 20 din Chişinău este în drept și are obligația de a înainta acțiuni în judecată privind încasarea datoriilor, pentru a stinge creanța sa față de SA „Termoelectrica” din contul achitărilor efectuate de către sub consumatorii restanți.

Respectiv reclamantul SA „Termoelectrica” a menționat că ÎMGFL nr. 20 din Chişinău nu a acționat în judecată consumatorii restanți, inclusiv pe pârâții Alexei Pascaru, Tatiana Pascaru, Felicia Pascaru și Feodora Popescu, datoria cărora pentru consumul energiei termice constituie, pentru perioada 1 iulie 2006 - 31 decembrie 2016, constituie 60 644,27 de lei.

În consecință, ÎMGFL nr. 20 din Chişinău a omis exercitarea drepturilor și acțiunilor sale, fapt ce o pune în imposibilitate de a achita creanțele față de SA „Termoelectrica”, devenind de fapt debitorul SA „Termoelectrica”.

Astfel, exercitând acțiunea oblică, reclamantul „Termoelectrica” SA exercită în realitate acțiunea debitorului său ÎMGFL nr. 20 din Chişinău.

La caz, a indicat că conform informației din Registrul Bunurilor Imobile, pârâții sânt proprietarii apartamentului nr. 37 din str. Studenților, 7/3, mun. Chişinău.

În baza contului personal deschis la ÎMGFL nr. 20 din Chişinău pe numele pârâților, ultimii au acceptat prestarea și au beneficiat de servicii comunale în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare.

Conform informației privind situația despre achitarea serviciilor locativ comunale, Alexei Pascaru, Tatiana Pascaru, Felicia Pascaru și Feodora Popescu, domiciliați în mun. Chişinău, str. Studenților, 7/3, ap. nr. 37, pentru perioada 1 iulie 2006 - 31 decembrie 2016 au acumulat o datorie la plata energiei termice în mărime de 60 644,27 lei.

În drept, acțiunea s-a întemeiat în baza prevederilor art. 599-601, art. 512, 514, 530, 572, 602, 617 alin. (2) lit. a) din Codul civil, art. 25 din Legea serviciilor publice de gospodărire comunală nr. 1402 din 24 octombrie 2002 și art. 51 din Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015.

Prin hotărârea din 5 decembrie 2017 a Judecătoriei Chişinău, sediul Rîșcani, acțiunea s-a admis integral.

S-a încasat, în mod solidar, de la Alexei Pascaru, Tatiana Pascaru, Felicia Pascaru și Feodora Popescu în beneficiul ÎMGFL nr. 20 din Chişinău, suma de 60 644,27 de lei cu titlu de datorie formată pentru perioada 1 iulie 2006 - 31 decembrie 2016.

S-a încasat, în mod solidar, de la Alexei Pascaru, Tatiana Pascaru, Felicia Pascaru și Feodora Popescu în beneficiul SA „Termoelectrica” suma de 1 805,68 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru achitarea taxei de stat.

În motivarea hotărârii, instanța de fond a constatat că ultima achitare pentru serviciile prestate a avut loc inclusiv și în luna februarie 2015, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 19 decembrie 2016, lipsind temeiul de admitere a argumentelor pârâtei Feodora Popescu privind respingerea cererii de chemare în judecată ca tardivă or, termenul indicat la art. 267 din Codul civil încă nu s-a scurs.

Astfel, instanța de judecată a considerat necesar de a admite cererea de chemare în judecată, cu încasarea, în mod solidar, de la pârâți în beneficiul ÎMGFL nr. 20 din Chișinău a datoriei formată pentru perioada 1 iulie 2006 - 31 decembrie 2016 în sumă de 60 644,27 de lei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 26 decembrie 2017, Alexei Pascaru și Feodora Popescu au declarat apel, solicitând casarea hotărârii din 5 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

Prin decizia din 5 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Alexei Pascaru și Feodora Popescu și s-a menținut hotărârea din 5 decembrie 2017 Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 7 august 2018 Alexei Pascaru și Feodora Popescu au declarat recurs, solicitând casarea încheierii din 15 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a hotărârii din 5 decembrie 2017 Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și a deciziei din 5 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă ca nefondată.

În motivarea recursului au exprimat dezacordul cu soluția instanțelor inferioare de judecată, invocând că la emiterea hotărârilor contestate au fost încălcate normele de drept material și de drept procedural.

Au invocat că instanțele de judecată au aplicat eronat legea și au soluționat problema drepturilor ÎMGFL nr. 20 din Chișinău, care nu a fost antrenată în proces, cererea de chemare în judecată fiind depusă de o persoană neîmputernicită.

La fel, consideră că instanța de apel a interpretat și a aplicat eronat la caz prevederile art. 267, 271, 272 și 277 din Codul civil.

Prin referința din 9 octombrie 2018 SA „Termoelectrica” a indicat că recursul declarat de Alexei Pascaru și Feodora Popescu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și urmează a fi considerat drept inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 3 iulie 2018 (f.d. 156), însă dovada legală de recepționare a acestora de către recurenți lipsește.

Din aceste considerente, recursul din 7 august 2018, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității

recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale

procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Alexei Pascaru și Feodora Popescu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

Referitor la încheierea 15 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a acceptat spre examinare cererea de chemare în judecată (acțiunea oblică) înaintată de SA „Termoelectrica” împotriva lui Alexei Pascaru, Tatiana Pascaru, Felicia Pascaru și Feodora Popescu, Colegiul reține următoarele.

În conformitate cu art. 423 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, încheierea dată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părți și de ceilalți participanți la proces în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi, precum și în cazurile în care încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului. Ea se examinează în recurs conform regulilor stabilite de prezentul capitol.

Împotriva celorlalte încheieri pronunțate în primă instanță nu se poate face recurs decât odată cu fondul cauze.

În conformitate cu art. 168 din Codul de procedură civilă, cererea de chemare în judecată introdusă în instanță se repartizează, în termen de 24 de ore, judecătorului sau, după caz, completului de judecată în mod aleatoriu, prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor.

Judecătorul care a primit cererea de chemare în judecată spre examinare verifică dacă aceasta întrunește exigențele prevăzute de lege. Dacă cererea de chemare în judecată nu întrunește exigențele prevăzute de lege, urmează a fi aplicate prevederile art.171 alin.(1).

Judecătorul poate încuviința printr-o încheiere, în condițiile legii, efectuarea unor măsuri de asigurare a acțiunii și a probelor.

Printr-o încheiere nesusceptibilă de recurs, judecătorul acceptă cererea de chemare în judecată în decurs de 5 zile de la repartizare, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, Colegiul reține că potrivit normelor de drept citate supra, încheierea prin care instanța de fond a acceptat spre examinare cererea de chemare în judecată, este susceptibilă de a fi atacată doar odată cu fondul cauzei, pe când, la caz, recursul declarat de Alexei Pascaru și Feodora Popescu împotriva deciziei din

5 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău se declară inadmisibil, respectiv, verificând legalitatea deciziei, Colegiu reține că și încheierea contestată este întemeiată.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Alexei Pascaru și Feodora Popescu.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Dumitru Visternicean

Dumitru Mardari